

Sygn. akt XX GC 139/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XX Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Agnieszka Baran</i>
Protokolant:	Hanna Nowicka

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **P. S.**

przeciwko (...) **w S. (T.)**

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

orzeka:

1. oddala powództwo w całości,
2. zasądza od powoda P. S. na rzecz pozwanego (...) z siedzibą w S. (T.) kwotę 7 200 zł (siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,
3. nakazuje pobrać od powoda P. S. na rzecz Skarbu Państwa – Kasa Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 2 337,02 zł (dwa tysiące trzysta trzydzieści siedem 02/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów tłumaczeń poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

SSO Agnieszka Baran

Sygn. akt *XX GC 139/12*

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 lutego 2012 roku powód P. S. wystąpił przeciwko (...) z siedzibą w S. (T.) z roszczeniem o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego – wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XVI Wydział Gospodarczy z dnia 12 lipca 2010 roku o sygn. akt XVI GNC 318/10 zaopatrzonego klauzulą wykonalności z dnia 23 sierpnia 2010 roku zasądającego od powoda na rzecz pozwanego 132.341,60 EUR z ustawowymi odsetkami oraz kwotę 13.566 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 7.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych. Powód wskazał, że wydany w sprawie o sygn. akt XVI GNC 318/10 nakaz zapłaty dotyczył zapłaty za kupione przez powoda od pozwanego materiały, które miały wady, a ich wartość była kwestionowana. Straty powoda z tego tytułu wyniosły (...) zł. Powód dokonał potrącenia. W wyniku dokonanego potrącenia wierzytelność pozwanego wynikająca z przedmiotowego nakazu zapłaty uległa umorzeniu (pozew k. 3 – 5).

W odpowiedzi na pozew z dnia 27.09.2012r. strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Pozwany podniósł, że nie uznaje podnoszonego przez powoda zarzutu wadliwości swoich produktów .. (...) ocenie strony pozwanej powód nie udowodnił faktu wystąpienia wad w towarze z przyczyn leżących po stronie pozwanego ani wysokości ewentualnej szkody, zatem powództwo jest całkowicie bezzasadne i powinno ulec oddaleniu w całości. Z ostrożności procesowej pozwany zgłosił zarzut przedawnienia roszczenia będącego podstawą zarzutu potrącenia (odpowiedź na pozew k. 87, k. 118 – 120, k. 128 – 130).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

P. S. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie produkcji mebli oraz transportu towarów pod firmą (...) w W..

Dowód: wyciąg z ewidencji działalności gospodarczej k. 29 akt o sygn. XVI GNc 318/10.

P. S. łączyła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. umowa z dnia 26 lutego 2008 roku o współpracę w zakresie dostaw, zmieniona aneksem do umowy z dnia 10 grudnia 2008 roku, na mocy której powód zobowiązał się dostarczyć (...) do końca 2009 roku 1500 sztuk kompletów paneli prysznicowych – korpusów górny i dolny panelu prysznicowego (...) w cenie 524,30 zł netto za komplet. Powód zobowiązał się dostarczyć 400 sztuk kompletów panelu do końca kwietnia 2009 roku, do końca sierpnia 2009 roku kolejnych 400 sztuk kompletów, a pozostałych do końca 2009 roku. Zgodnie z postanowieniem § 7 ust. 1 umowy dostarczony przez powoda towar nie mógł posiadać żadnych wad, uszkodzeń, usterek bądź innych braków. (...) z siedzibą w S. (T.) dostarczała powodowi płyty z tworzywa sztucznego oraz kleje, z których powód wykonywał panele prysznicowe, a następnie dostarczał je spółce (...). Powód wykonywał łączenia elementów paneli z tworzywa sztucznego przy pomocy dostarczonego mu kleju. Na wykonanych panelach prysznicowych zaczęły pojawiać się plamy, a blaty rozklejały się.

Dowód: umowa k. 10 – 18, aneks do umowy k. 19, zeznania świadka M. S. k. 171.

W dniu 23 lutego 2009 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. zawiadomiła P. S., że dostarczone przez niego 200 kompletów panelu (...) w kolorze niebieskim wykazuje wady polegające na występowaniu jasnych plam na całej powierzchni panelu, widocznych liniach łączenia, użyciu materiałów bardzo złej jakości. Powód nie dokonał wymiany wszystkich wadliwych kompletów paneli, co skutkowało odstąpieniem w dniu 1 czerwca 2009 roku przez (...) S.A. z siedzibą w K. od umowy z dnia 26 lutego 2008 roku zmienionej aneksem z dnia 10 grudnia 2008 roku.

Dowód: pisma k. 20 – 22, oświadczenie k. 23.

Powód w dniu 16 lipca 2009 roku poinformował stronę pozwaną, że transport płyt i klejów miał poważne defekty, które przejawiały się w postaci jasnych plam na całej powierzchni płyt, co skutkowało zwrotem wadliwych produktów i odstąpieniem (...) od umowy na wykonanie 1500 sztuk paneli prysznicowych (górnej i dolnej części). Powód ustalił, że jego strata na jednej sztuce panelu prysznicowego wyniosła (...) zł, co dało całkowitą kwotę straty (...) zł. Poza tym powód wykonał na własny koszt partię 200 sztuk panelu. Ponadto powód został zmuszony do wykonania 100 nowych paneli na własny koszt w zamian za wadliwe panele. Całkowitą stratę powód oszacował na kwotę (...) zł i wezwał stronę pozwaną do jej przekazania w terminie 14 dni.

Dowód: pismo z tłumaczeniem k. 24 – 25, zeznania powoda k. 172.

W dniu 12 lipca 2010 roku Sąd Okręgowy w Warszawie XVI Wydział Gospodarczy wydał w postępowaniu upominawczym nakaz zapłaty, w którym zasądził od P. S. na rzecz (...) z siedzibą w S. (T.) kwotę 132.341,60 Eur wraz z odsetkami ustawowymi od kwot: 11.322,73 Eur od dnia 15 października 2008r. do dnia zapłaty, 30.439,18 Eur od dnia 27 października 2008r. do dnia zapłaty, 16.157,11 Eur od dnia 18 grudnia 2008r. do dnia zapłaty, 27.327,75 Eur od dnia 12 stycznia 2009r. do dnia zapłaty, 47.094,83 Eur od dnia 2 lutego 2009r. do dnia zapłaty oraz kwotę 13.566 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 7.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. P. S. nie zaskarżył nakazu zapłaty w ustawowym terminie. Wniesiony przez niego sprzeciw został prawomocnie odrzucony.

Dowód: nakaz zapłaty k. 100 akt o sygn. XVI GNc 318/10, wniosek o przywrócenie terminu wraz ze sprzeciwem od nakazu zapłaty k. 109 – 118 akt o sygn. XVI GNc 318/10, postanowienie k. 136 akt o sygn. XVI GNc 318/10.

Postanowieniem z dnia 23 sierpnia 2010 roku Sąd Okręgowy w Warszawie nadał klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty wydanemu w dniu 12 lipca 2010r.

Dowód: odpis tytułu wykonawczego k. 212 akt o sygn. XVI GNc 318/10.

Na podstawie tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty z dnia 12.07.2010r. o sygn. akt XVI GNc 318/10 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 23.08.2010r. wystawionego przeciwko P. S. Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wołominie A. K. w dniu 19 września 2011 roku wszczął egzekucję.

Dowód: zawiadomienie k. 8 – 9.

W dniu 25 października 2011 roku P. S. złożył wobec strony pozwanej oświadczenie o potrąceniu wymagalnej wierzytelności w wysokości (...) zł z tytułu straty spowodowanej wadami transportu płyt (...) i klejów z wierzytelnością (...) z siedzibą w S. (T.) w wysokości 132.341,60 Eur wynikającą z nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego dnia 12 lipca 2010r. przez Sąd Okręgowy w Warszawie XVI Wydział Gospodarczy w sprawie o sygn. akt XVI GNc 318/10. Wezwał jednocześnie stronę pozwaną o zapłatę różnicy kwot w terminie 14 dni.

Dowód: oświadczenie k. 26 – 29, k. 33 – 34, potwierdzenie nadania i doręczenia k. 30 – 32, k. 35 – 37.

Czyniąc powyższe ustalenia Sąd oparł się na twierdzeniach stron wyraźnie przyznanych bądź niezaprzeczonych przez przeciwnika (art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c.) oraz zaoferowanym przez nie materiale dowodowym, na który złożyły się niekwestionowane co do ich autentyczności kopie dokumentów, zeznanie powołanego w sprawie świadka oraz przesłuchanie powoda. Okoliczności faktyczne w niniejszej sprawie zostały potwierdzone środkami dowodowymi w postaci dokumentów załączonych do akt sprawy. Nie wzbudziły one zastrzeżeń, co do swej mocy dowodowej, gdyż zarówno powód jak i pozwany nie zaprzeczali ich rzetelności, a Sąd nie znalazł przyczyn, by powziąć wątpliwości w zakresie ich treści z urzędu.

Oceniając zeznania świadka M. S. Sąd miał na uwadze, że świadek jest osobą bliską powoda w rozumieniu art. 261 § 1 k.p.c. – jego ojcem, a zatem osobą pośrednio zainteresowaną wynikiem niniejszego postępowania. Sąd nie dał wiary twierdzeniom świadka o wadliwości materiałów dostarczonych przez stronę pozwaną – płyt i kleju, albowiem świadek nie posiada niezbędnej wiedzy z zakresu materiałoznawstwa, jak również z zakresu obróbki materiałów. Nie uszło uwadze Sądu, że świadek jest z wykształcenia ekonomistą. Doświadczenie zawodowe i posiadana wiedza uniemożliwiały świadkowi zweryfikowanie przyczyn usterek ujawniających się w przetworzonych materiałach. Niemniej jednak należy wskazać, że świadek zgodnie z twierdzeniami powoda, przyznał, że wady w panelach prysznicowych ujawniły się dopiero po ich obróbce przez powoda.

Zeznania powoda korespondują z zeznaniami powołanego w sprawie świadka oraz przedłożonymi dokumentami. Nie dają jednak podstaw do kategorycznego stwierdzenia, że dostarczone przez stronę pozwaną materiały były wadliwe. Na powodzie na podstawie art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. spoczywał ciężar procesowy wykazania prawdziwości swoich twierdzeń. Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym również w oparciu o zeznania powołanego w sprawie świadka i przesłuchanie powoda, nie można stwierdzić, aby pozwany dostarczył wadliwy materiał, a powód dokonał prawidłowej jego obróbki. Ocena wadliwości dostarczonego materiału i prawidłowego wykonania przez powoda jego obróbki wymagała przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy – materiałoznawcy. Powód nie wniósł o przeprowadzenie takiego dowodu, zatem zbędne było ustalanie wysokości szkody w drodze opinii biegłego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo P. S. nie zasługuje na uwzględnienie i jako takie podlega oddaleniu w całości.

Podstawą prawną powództwa opiera się na art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie.

Powództwo przeciwegzekucyjne – opozycyjne jest środkiem merytorycznej obrony przed egzekucją przysługującym dłużnikowi. Wytaczając powództwo opozycyjne dłużnik powinien wykazać, że tytuł wykonawczy nie odpowiada istotnemu i rzeczywistemu stanowi rzeczy. Podstawa prawna powództwa uregulowaną w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. zachodzi wówczas, gdy po zamknięciu rozprawy nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane. Chodzi o zdarzenie materialnoprawne, z którym łączy się wygaśnięcie stosunku cywilnoprawnego. Do zdarzeń powodujących wygaśnięcie zobowiązania zalicza się potrącenie, o którym mowa w art. 498 k.c. i n. W tym miejscu należy wskazać, że podnoszony przez pozwanego zarzut baku podniesienia zarzutu potrącenia w toku postępowania zainicjowanego przez stronę pozwaną i prowadzonego pod sygn. akt XVI GNc 318/10 nie jest zasadny i nie stanowi podstawy oddalenia powództwa w przedmiotowej sprawie. W uchwale z dnia 14.10.1993r. (III CZP 141/93, OSNC 1994/5/102) wskazano, że podstawą powództwa z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. może być potrącenie, pomimo że powód zarzut potrącenia mógł zgłosić w postępowaniu rozpoznawczym w sprawie, w której został wydany tytuł wykonawczy. Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w powołanej uchwale i stoi na stanowisku, że przepisy prawa nie ograniczają dłużnika w rozporządzaniu swoją wierzytelnością w stosunku do wierzyciela, a dłużnik może zgłosić zarzut potrącenia w każdym czasie.

Jak wskazano powyżej przez zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło lub nie może być egzekwowane, należy rozumieć okoliczności faktyczne powodujące wygaśnięcie egzekwowanego zobowiązania lub niemożność egzekwowania np. potrącenie.

W toku niniejszego postępowania powód powoływał się na nową okoliczność zaszłą po wydaniu nakazu zapłaty w dniu 12 lipca 2010 roku przez Sąd Okręgowy w Warszawie w postaci złożenia w dniu 25.10.2011r. oświadczenia o potrąceniu kwoty (...) zł z wierzytelnością objętą kwestionowanym nakazem zapłaty. Kluczową kwestią w niniejszej sprawie było ustalenie czy powodowi przysługuje roszczenie odszkodowawcze od strony pozwanej za dostarczenie wadliwego towaru.

Z treści art. 487 § 1 k.c. wynika, że wykonanie i skutki niewykonania zobowiązań z umów wzajemnych podlegają przepisom działów poprzedzających niniejszego tytułu, o ile przepisy działu niniejszego nie stanowią inaczej. Art. 471 k.c. stanowi, że dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Zgodnie z zasadami rozkładu ciężaru dowodu wyrażonymi w art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. na wierzycielu – powodzie spoczywał ciężar wykazania nienależytego wykonania zobowiązania przez dłużnika, szkody wynikającej z tego faktu oraz związku przyczynowego między oboma zdarzeniami. O ile w toku niniejszego postępowania powód wykazał, że poniósł szkodę w postaci utraconych korzyści (lucrum cessans) z tytułu rozwiązania umowy z kontrahentem (...) S.A. z siedzibą w K., to nie wykazał, że strona pozwana nienależycie wykonała zobowiązanie, że za naruszenie postanowień umownych ponosi ona odpowiedzialność, a nadto, że powstanie szkody po stronie powoda wynika z nienależytego wykonania zobowiązania przez stronę pozwaną. W pierwszej kolejności powód winien był zatem wykazać, że wady w towarach sprzedawanych przez niego na rzecz (...) S.A, wynikały ze złej jakości materiałów dostarczonych przez pozwaną. Okoliczność ta wymagała udowodnienia w niniejszej sprawie tym bardziej, że strona pozwana podniosła zarzut, iż wady podnoszone przez spółkę (...) powstały w wyniku błędnego dokonania montażu przez powoda. Należy bowiem zauważyć – co pozostaje poza sporem w niniejszej sprawie – że materiały dostarczone przez stronę pozwaną były poddawane łączeniu (montażowi) przez powoda. W ocenie Sądu ustalenie omawianych okoliczności – ustalenie przyczyn wad towarów sprzedawanych przez powoda spółkę (...) wymagało wiadomości specjalnych. Dla ustalenia

tych okoliczności zgodnie z twierdzeniami strony powodowej nie są – zdaniem Sądu – wystarczające zeznania świadka M. S., ani też przesłuchanie powoda. Podniesione wcześniej okoliczności świadczące o zainteresowaniu ww. osób wynikiem postępowania w niniejszej sprawie wskazują na niską moc dowodową zeznań świadka M. S. i przesłuchania powoda P. S.. Należy pamiętać, że wady i usterki ujawniły się dopiero po wykonaniu przez powoda obróbki dostarczonych mu elementów. Powód nie powołał w toku niniejszego postępowania jakiegokolwiek dowodu pozwalającego ustalić, że wykonał on obróbkę dostarczonego towaru zgodnie z wymaganiami technicznymi. Sąd nie posiada specjalistycznej wiedzy w zakresie łączenia elementów paneli prysznicowych, zatem niezbędne było przeprowadzenie w tym zakresie dowodu z opinii biegłego, który ustaliłby czy powód wykonywał swoje prace zgodnie ze sztuką. W tym miejscu należy wskazać, że w niemniejszym postępowaniu nie było rzeczą Sądu prowadzenie dochodzenia w celu wykazania i uzupełnienia twierdzeń powoda w zakresie wykazania faktów potwierdzających zasadność jego żądania, ani też przeprowadzenia dowodów z urzędu w celu wykazania korzystnych dla niej okoliczności. Na przeszkodzie temu stała bowiem istota normy wynikającej z art. 232 k.p.c. i kontradiktoryjnego charakteru postępowania procesowego. Zgodnie z regulacją art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z dyspozycją art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, zaś Sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę. Z uwagi na wolę ustawodawcy wyrażoną w art. 232 k.p.c. należy przyjąć, że strona postępowania ma obowiązek wyraźnego powołania konkretnego środka dowodowego. Ciężar ten jest ciężarem procesowym i spoczywa na stronach postępowania. Taka interpretacja art. 232 k.p.c., jest zgodna ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 17 grudnia 1996r. (I CKU 45/96, OSNC 1997/6 – 7/76). W powołanym orzeczeniu Sąd Najwyższy wskazał, iż przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego, rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Należy podkreślić, iż art. 232 k.p.c. zdanie drugie stanowi istotny wyjątek od zasady kontradiktoryjności i wynikającego z niej ciężaru dostarczenia dowodów przez strony, dlatego sąd powinien traktować dopuszczenie dowodu z urzędu jako środek ostateczny, w sytuacji, gdy nie może w inny sposób przeciwstawić się niebezpieczeństwu nieprawidłowego rozstrzygnięcia sprawy. Przeprowadzenie konkretnego dowodu przez sąd z reguły jest korzystne dla jednej ze stron, co może prowadzić do naruszenia zasady równości, a przede wszystkim do podważenia zaufania do sądu. Wobec powyższego należy stwierdzić, że powód nie wykazał istnienia po jego stronie wierzycelności z tytułu odszkodowania za nienależyte wykonanie postanowień umowy. Wskutek złożenia oświadczenia o potrąceniu co do nieistniejącej wierzycelności powód nie został zwolniony z zobowiązania zapłaty na rzecz strony pozwanej należnego jej wynagrodzenia i nie nastąpiło wzajemne umorzenie wierzycelności stron. Z uwagi na brak wykazania przez powoda istnienia wierzycelności wobec strony pozwanej zbędne było czynienie ustaleń w zakresie wysokości poniesionej przez powoda szkody oraz ewentualnego przedawnienia roszczenia.

Reasumując, należy stwierdzić, że powód nie wykazał, że złożył skutecznie oświadczenie o potrąceniu własnej wierzycelności z wierzycelnością przysługującą stronie pozwanej. Nie nastąpiło zatem zdarzenie powodujące wygaśnięcie zobowiązania, o którym mowa w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., a roszczenie powoda jako niezasadne podlega oddaleniu.

W tym miejscu dodatkowo należy wskazać, że pomimo, iż sprawa niniejsza została wszczęta przed dniem 3 maja 2012 roku, nie było podstaw do pominięcia twierdzeń i zarzutów strony pozwanej zgłoszonych w toku postępowania w niniejszej sprawie. Sprawa niniejsza jest sprawą gospodarczą podlegającą rozpoznaniu przez sąd gospodarczy w oparciu o przepisy ustawy z dnia 24 maja 1989 r. o rozpoznawaniu przez sądy spraw gospodarczych. Nie mają jednak zastosowania w niniejszej sprawie przepisy k.p.c. o postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych, obowiązujące przed dniem 3 maja 2012 roku i nie ma podstaw do stosowania systemu prekluzji w nich przewidzianego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2008 roku, II CSK 260/07).

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu); do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Zwrot kosztów procesu przysługuje stronie pozwanej, jako stronie wygrywającej sprawę, albowiem jej pełnomocnik procesowy zgłosił żądanie ich zasądzenia (art. 109 k.p.c.). Koszty celowej obrony strony pozwanej stanowiło wynagrodzenie jej pełnomocnika ustalone w oparciu o regulację § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013, Nr 461 j.t.) – 7.200 zł.

Zgodnie z art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2010, Nr 90. poz. 594 j.t. z późn. zm.) w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach. Wydatki na wynagrodzenie tłumacza w kwocie 2.337,02 zł (2.152,09 zł – postanowienie k. 66 – 67, 184,93 zł postanowienie k. 108 – 109) zostały tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa. Powinien być nimi obciążony powód z uwagi na regulację art. 98 k.p.c.

Z tych względów Sąd orzekł jak sentencji.

SSO Agnieszka Baran